

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Кж1-526/24
20.08.2024. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Радомана Спариха, председника већа, Злате Несторовић и Јелене Вилотијевић, чланова већа, са записничарем Весном Митревском, у кривичном поступку против окривљеног АА из ..., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Крагујевцу, браниоца окривљеног, адвоката Снежане Ивковић из Крагујевца и заједничкој жалба окривљеног АА и браниоца окривљеног, адвоката Мирослава Лепојевића из Крагујевца, изјављеним против пресуде Основног суда у Крагујевцу К.бр.413/23 од 20.03.2024. године, у седници већа одржаној у смислу члана 511. став 1. Законика о кривичном поступку, дана 20.08.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Крагујевцу и браниоца окривљеног АА, адвоката Снежане Ивковић и заједничка жалба окривљеног АА и браниоца окривљеног, адвоката Мирослава Лепојевића, а пресуда Основног суда у Крагујевцу К.бр.413/23 од 20.03.2024. године, ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу К.бр.413/23 од 20.03.2024. године, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика (КЗ) за које му је суд изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци и истовремено одредио да се казна неће извршити ако окривљени за време од 2 (две) године од правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Окривљеном је на основу одредби чланова 86. и 297. став 5. КЗ изречена мера безбедности забрана управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 6

(шест) месеци рачунајући од дана правноснажности пресуде и обавезан је да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, док ће о осталим трошковима кривичног поступка суд одлучити посебним решењем.

Против првостепене пресуде жалбе су изјавили:

- јавни тужилац Основног јавног тужилаштва у Крагујевцу, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, и неправилне одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу пресуду Основног суда у Крагујевцу К.бр.413/23 од 20.03.2024. године укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или пак уколико другостепени суд буде становишта да побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, на које се указује жалбом, да је чињенично стање потпуно и правилно утврђено и да је кривични закон правилно примењен, да преиначи првостепену пресуду и окривљеног АА осуди на казну затвора у заводским условима и меру безбедности забрана управљања моторним возилом у дужем трајању,

- бранилац окривљеног, адвокат Снежана Ивковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу, првостепену пресуду укине и предмет врати на поновно одлучивање, и

- заједничку жалбу окривљени АА и бранилац окривљеног, адвокат Мирослав Лепојевић, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне одлуке о казни и мери безбедности, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу, ожалбену пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, уз захтев да се окривљени и браниоци обавесте о седници већа другостепеног суда.

Одговор на жалбу јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Крагујевцу је поднела бранилац окривљеног, адвокат Снежана Ивковић, са предлогом да се жалба јавног тужиоца одбије као неоснована, а усвоје жалбе окривљеног и бранилаца окривљеног уз захтев да се окривљени и браниоци обавесте о седници већа другостепеног суда.

Јавни тужилац у Апелационом јавном тужилаштву у Крагујевцу је у поднеску Ктж-548/24 од 08.08.2024. године, предложио да Апелациони суд у Крагујевцу, као другостепени усвоји као основану, жалбу јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Крагујевцу, укине првостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или пак уколико другостепени суд буде становишта да побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, на које се указује жалбом јавног тужиоца, да је чињенично стање потпуно и правилно утврђено и да је кривични закон правилно примењен, исту пресуду преиначи и окривљеног АА осуди на казну затвора у заводским условима и меру безбедности забрана управљања моторним возилом „Б“ категорије у дужем трајању, а жалбе окривљеног и бранилаца окривљеног одбије као неосноване.

Апелациони суд у Крагујевцу је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 511. став 1. ЗКП, није обавестио окривљеног АА и браниоце окривљеног, јер није нашао да

би њихово присуство седници било корисно за разјашњење ове кривичноправне ствари, на којој је размотрио списе предмета и побијану пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутим у изјављеним жалбама, сходно одредби члана 451 став 1 ЗКП, па је, по оцени жалбених навода и предлога, и навода из одговора на жалбу, као и предлога јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва из напред наведеног поднеска, нашао:

Жалбе су неосноване.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, окривљени и браниоци окривљеног у жалбама указују да се првостепена пресуда заснована на незаконитом доказу и то на снимку сигурносних камера видео надзора са објекта “...” и “...”.

Изнети наводи из жалби окривљеног и његових бранилаца, по оцени Апелационог суда, не могу се прихватити као основани. Наиме, одредбом члана 112. став 26. КЗ је прописано да се исправом сматра сваки предмет који је подобан или одређен да служи као доказ какве чињенице која има значај за правне односе, као и рачунарски податак. Надаље, одредбом члана 138. став 1. ЗКП је прописано да се доказивање исправом врши читањем, гледањем, слушањем или увидом у садржај исправе на други начин. Имајући у виду цитирану одредбу члана 112. став 26. КЗ, којом је ближе одређен појам исправе, те да је видео снимак сачињен сигурносном камером на јавном месту као вид општих безбедоносних мера које се предузимају на јавним местима, а у којима се снимање редовно обавља из безбедоносних разлога, то иста, по налажењу Апелационог суда, представља предмет који је подобан да служи као доказ неке чињенице која има значај за правне односе, па се, дакле, наведени видео снимак сходно одредби члана 112. члана 26. КЗ, може сматрати исправом и као такав се може користити, односно извести као доказ у кривичном поступку.

У жалбама јавног тужиоца, окривљеног и бранилаца окривљеног се наводи да се првостепена пресуда побија и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, при чему у жалбама окривљеног и бранилаца наведене повреде поступка нису ближе конкретизоване, док се у жалби јавног тужиоца истиче да су разлози пресуде у делу у коме суд образлаже због чега окривљеног АА није огласио кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. КЗ, за које је оптужен, нејасни и у знатној мери противречни.

Међутим, супротно жалбеним наводима јавног тужиоца Апелациони суд налази да су у образложењу првостепене пресуде о свим чињеницама важним за доношење пресуде, дати довољни, јасни и међусобно непротивречни разлози, из којих се закључује да је окривљени извршио кривично дело за које је оглашен кривим, па се стога неосновано првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања јавни тужилац у жалби истиче да је погрешан закључак првостепеног суда да је окривљени поступао са свесним нехатом, с обзиром да му је оптужним предлогом стављено на терет да је кривично дело извршио са евентуалним умишљајем, јер је доласком до раскрснице поступио противно одредбама члана 142. став 2. Закона о

безбедности саобраћаја на путевима, (ЗОБС-а на путевима) којим је прописано да возач не сме проћи светлосни саобраћајни знак – црвено светло на семафору, те да је окривљени био свестан да не придржавајући се наведене саобраћајне норме може угрозити јавни саобраћај и довести у опасност живот и тело људи па је на то пристао, олако држећи да тиме неће довести до наступања тешке телесне повреде неког лица, а која последица је критичне прилике наступила у виду тешке телесне повреде оштећене ББ.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, жалбама окривљеног АА и његових бранилаца се побија оцена изведених доказа, при чему се тврди да на страни окривљеног нема кривице за саобраћајну незгоду, те га је требало ослободити од оптужбе, с обзиром да је првостепени суд за закључак да је окривљени у раскрсницу ушао када му је било црвено светло користио посредан доказ, с обзиром да се на спорном видео снимку види само црвено светло на семафору са супротне стране у односу на правац наиласка окривљеног, из чега је суд погрешно извео закључак да је исто тако црвено светло било и за окривљеног, чиме по ставу жалби није искључена могућност да је семафор био неисправан и да је за окривљеног било укључено зелено светло, тако да, по ставу наведених жалби, изведеним доказима наведена одлучна чињеница није утврђена са потпуном извесношћу.

Међутим, Апелациони суд налази да се жалбеним наводима окривљеног и његових бранилаца не доводи у сумњу правилност закључака првостепеног суда да је окривљени АА критичном приликом проузроковао саобраћајну незгоду на начин и под околностима ближе описаним у изреци првостепене пресуде, тако што је управљао путничким моторним возилом, противно одредбама члана 142. став 2. у вези става 1. тачка 1. ЗОБС-а на путевима, на који начин је угрозио јавни саобраћај и довео у опасност живот и тело људи па је услед тога наступила тешка телесна повреда једног лица.

Наиме, првостепени суд је све одлучне чињенице на сигуран начин утврдио правилном оценом доказа који су изведени на главном претресу, а пре свега из налаза и мишљења вештака саобраћајне струке Ненада Милутиновића, записника о извршеном увиђају саобраћајне незгоде СПИ Крагујевац од 25.02.2023. године, видео снимака саобраћајне незгоде, налаза и мишљења вештака медицинске струке др Милоша Тодоровића, као и правилном оценом одбране окривљеног, исказа оштећене ББ и других писаних доказа прочитаних на претресу пред првостепеним судом.

Тако је изведеним доказима првостепени суд утврдио да је окривљени АА, као учесник у саобраћају на путевима, не придржавајући се саобраћајних прописа угрозио јавни саобраћај и довео у опасност живот и тело људи на тај начин што је управљајући путничким моторним возилом марке и типа „...“ регистарске ознаке ..., крећући се коловозом улице ...смером од ... ка раскрсници са улицом ..., доласком до наведене раскрснице, поступио противно одредбама члана 142. став 2. ЗОБС-а на путевима, којим је прописано да возач не сме проћи светлосни саобраћајни знак, црвено светло на семафору, које сходно ставу 1. тачка 1. истог члана Закона има значење забрањеног пролаза, иако је био свестан да услед тога што се не придржава тих саобраћајних прописа, може угрозити јавни саобраћај и довести у опасност живот и тело људи, али олако држао да до тога неће доћи или да ће то моћи спречити, а до чега је дошло, тако што окривљени није зауставио своје возило испред тог светлосног саобраћајног знака, црвеног светла на семафору, када му је истим пролаз кроз раскрсницу био забрањен, прошао је наведени знак и наставио

кретање кроз раскрсницу, са намером проласка кроз исту, ка улици ..., што је учинио у моменту када је путничком моторном возилу марке и типа „...“ рег. ознаке ..., којим је управљала оштећена ББ, светлосним саобраћајним знаком – зеленим светлом на семафору пролаз кроз исту био дозвољен и која је крећући се коловозом улице ..., смером од улице Слободе ка раскрсници са улицом ... наставила кретање кроз ту раскрсницу ка ..., којом приликом је у наведеној раскрсници дошло до контакта возила којим је управљао окривљени са путничким моторним возилом којим је управљала оштећена, којом приликом је оштећена задобила тешке и лаке телесне повреде ближе описане у изреци првостепене пресуде.

По налажењу Апелационог суда првостепени суд је правилном оценом налаза и мишљења вештака саобраћајне струке Ненада Милутиновића, који је на основу анализе податка садржаних у записнику о увиђају, заједно са криминалистичко-техничком документацијом, као саставним делом записника о увиђају, видео снимка саобраћајне незгоде и других изведених доказа, у писаном налазу и мишљењу закључио под којим околностима је дошло до саобраћајне незгоде, а првостепени суд је све то правилно ценио, па и Апелациони суд налази да се у стручност и објективност наведеног вештака не може сумњати.

Наиме, Апелациони суд налази да је првостепени суд правилно прихватио налаз и мишљење вештака саобраћајне струке, који је закључио да се на страни возача „...“, окривљеног ББ налази пропуст узрочно везан за настанак саобраћајне незгоде, да је опасна ситуација настала као последица пропуста возача „...“, проласком светлосног саобраћајног знака када му је био забрањен пролаз, док на страни возача „...“ нема пропуста везаних за настанак саобраћајне незгоде, као ни пропуста везаних за могућност њеног избегавања.

На основу правилне оцене изведених доказа првостепени суд је на несумњив начин утврдио да је окривљени био свестан својих поступања супротно саобраћајним прописима, па је знао да таквом вођњом може угрозити јавни саобраћај и довести у опасност живот и тело људи, али је олако држао да до тога неће доћи или да ће то моћи спречити, а исто тако у односу на тежу последицу, тешку телесну повреду једног лица, поступао је са свесним нехатом, јер је знао да његовим радњама такве последице могу наступити, али је олако држао да до тога неће доћи или да ће то моћи спречити, чиме је облик виности окривљеног, као његов субјективни однос према радњи извршења дела и наступелој последици првостепени суд на поуздан начин утврдио.

Апелациони суд налази да првостепени суд правилно није прихватио квалификацију из оптужног предлога да је окривљени АА у односу на основну последицу кривичног дела поступао са евентуалним умишљајем, односно да је пристао на угрожавање јавног саобраћаја. При томе се у жалби јавног тужиоца, становиште о поступању окривљеног са евентуалним умишљајем у односу на основно кривично дело заснива пре свега на чињеници да је окривљени прошао на црвено светло на семафору са намером проласка кроз раскрсницу.

По налажењу Апелационог суда да би се психички однос окривљеног у односу на основно кривично дело квалификовао као евентуални умишљај, осим елемента свести, потребно је да се код окривљеног утврди постојање вољног елемента, који би се у овом случају састојао у одобравању, то јест пристајању на угрожавање јавног саобраћаја.

У конкретном случају изведени докази не указују на закључак да је окривљени АА пристао на последицу кривичног дела, односно да је пристао на угрожавање јавног саобраћаја и довођење у опасност других учесника у јавном саобраћају.

Ово из разлога што је првостепени суд правило закључио да се начин вожње окривљеног у конкретном случају не може сматрати безобзирним или насилничким, имајући у виду брзину кретања од 57,7 км/х, као и чињенице да није био у алкохолисаном стању, да је возило које се кретало испред окривљеног скренуло у десно непосредно пре саобраћајне незгоде, будући да је на семафору било дозвољено условно десно скретање, а окривљени је услед недовољне пажње наставио кретање право, без застајања, видевши само зелено светло на семафору за условно скретање у десно, дакле да се не ради о таквом степену безобзирне вожње окривљеног и грубом кршењу саобраћајних прописа од стране окривљеног које би указивало да је у односу на основно кривично дело угрожавања јавног саобраћаја поступао са евентуалним умишљајем. Приликом утврђивања степена кривице окривљеног првостепени суд је правилно ценио и чињеницу да су се у тренутку саобраћајне незгоде у возилу окривљеног налазили супруга и двоје малолетне деце.

При томе је ценећи и остале наводе из жалби јавног тужиоца и окривљеног и бранилаца окривљеног којима се оспорава правилност чињеничних утврђења, о којима је напред било речи, Апелациони суд закључио да исти нису од утицаја на исход у овој кривичноправној ствари.

Апелациони суд налази да су неосновани жалбени наводи којима се побија првостепена пресуда због повреде кривичног закона. Наиме, овај суд налази да је првостепени суд правилно утврдио да је окривљени у вожњи поступао супротно одредбама члана 142. став 2. у вези став 1. тачка 1. ЗОБС-а на путевима, па је и по налажењу овог суда напред описаним непридржавањем саобраћајних прописа изазвао саобраћајну незгоду у којој је једно лице задобило тешку телесну повреду.

Дакле, услед непрописне вожње од стране окривљеног дошло је до саобраћајне незгоде, па је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио кривични закон када је радње окривљеног правно квалификовао као кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, у вези чега су у побијаној пресуди дати потпуни и јасни разлози које и Апелациони суд у свему прихвата.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке кривичној санкцији, а у вези жалби јавног тужиоца, окривљеног АА и бранилаца окривљеног, Апелациони суд налази да су жалбе неосноване.

Наиме, првостепени суд је приликом одмеравања кривичне санкције ценио личне и породичне прилике окривљеног, да је породичан човек, отац двоје малолетне деце, да је неосуђиван, да се након саобраћајне незгоде распитивао о здравственом стању оштећене и да јој је нудио помоћ, да се оштећена није придружила кривичном гоњењу, нити је истакла имовинскоправни захтев, док отежавајућих околности на страни окривљеног није било, па му је изрекао условну осуду, тако што му је утврдио казну затвора у трајању од шест месеци и одредио време проверавања од две године од правноснажности пресуде.

Напред наведене олакшавајуће околности на стани окривљеног АА, и по оцени Апелационог суда, имају такав значај да умањују тежину кривичног дела до мере која допушта изрицање условне осуде, те се и по мишљењу овог суда у конкретном случају може очекивати да је условна осуда са утврђеном казном затвора и одређеним временом проверавања као у изреци побијане пресуде одговарајућа кривична санкција са којом ће се остварити њена сврха прописана у члану 64. став 2. КЗ.

С обзиром на напред изнето, жалбени наводи јавног тужиоца који је предложио изрицање казне затвора окривљеном која ће се извршавати у затворским условима, односно окривљеног и његових бранилаца, којима се побија првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији, оцењени су као неосновани.

Одлука о изреченој мери безбедности окривљеном, забрани управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од шест месеци, заснива се на правилној примени одредбе члана 86. и 297. став 5. КЗ, па се правилност изрицања и дужина трајања исте жалбом јавног тужиоца, окривљеног и бранилаца окривљеног не доводи у сумњу. О томе су у образложењу побијане пресуде дати правилни разлози које прихвата и овај суд.

Са изнетих разлога, Апелациони суд је у смислу члана 457. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар,
Весна Митревска,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић**

**Председник већа – судија,
Радоман Спарић,с.р.**